

กฎหมายของ พระเจ้า สำหรับคริสเตียนในปัจจุบัน

kotmaikhongphrachao.org

กฎหมายของพระเจ้า: ภาคผนวกที่ 6: เนื้อสัตว์ต้องห้ามสำหรับคริสเตียน

ไม่ใช่ทุกสิ่งมีชีวิตที่ถูกสร้างมาเพื่อเป็นอาหาร

สวนเอเดน: อาหารจากพืช

ความจริงข้อนี้ปรากฏชัดเมื่อเราพิจารณาจุดเริ่มต้นของมนุษยชาติในสวนเอเดน อาดัม มนุษย์คนแรก ได้รับหน้าที่ดูแลสวน แล้วเป็นสวนประเภทใด? ข้อความภาษาฮีบรูต้นฉบับไม่ได้ระบุชัดเจน แต่มีหลักฐานที่น่าเชื่อถือว่าจะเป็นส่วนผลไม้:

“พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงปลูกสวนทางทิศตะวันออกในเอเดน... และจากดิน พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงให้ต้นไม้มากทุกชนิดที่น่าดูและดีสำหรับเป็นอาหารยกขึ้นมา” (ปฐมกาล 2:15)

เรายังได้อ่านถึงบทบาทของอาดัมในการตั้งชื่อและดูแลสัตว์ต่าง ๆ แต่ไม่มีที่ใดในพระคัมภีร์ที่กล่าวว่าสัตว์เหล่านั้น “ดีสำหรับเป็นอาหาร” เหมือนกับต้นไม้ม

การบริโภคสัตว์ในแผนของพระเจ้า

นั่นไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงห้ามการกินเนื้อสัตว์ — ถ้าเป็นเช่นนั้น พระคัมภีร์ทั้งหมดคงมีคำสั่งห้ามอย่างชัดเจน อย่างไรก็ตาม ข้อนี้แสดงให้เห็นว่าในช่วงเริ่มแรก การกินเนื้อสัตว์ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของอาหารมนุษย์

สิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมให้มนุษย์ในช่วงแรกดูเหมือนจะเป็นอาหารจากพืชทั้งหมด โดยเน้นที่ผลไม้และพืชพรรณอื่น ๆ

ความแตกต่างระหว่างสัตว์สะอาดกับสัตว์ไม่สะอาด

มีมาตั้งแต่สมัยของโนอาห์

แม้ว่าพระเจ้าจะทรงอนุญาตให้มนุษย์ฆ่าและกินสัตว์ในเวลาต่อมา แต่พระองค์ก็ทรงกำหนดความแตกต่างไว้อย่างชัดเจนระหว่างสัตว์ที่เหมาะสมสำหรับการบริโภคและสัตว์ที่ไม่เหมาะสม

ความแตกต่างนี้ปรากฏให้เห็นครั้งแรกในคำสั่งที่พระองค์ตรัสกับโนอาห์ก่อนน้ำท่วม:

“เจ้าจงพาสัตว์ทุกชนิดที่สะอาดเข้าไปเจ็ดคู่ คือผู้ตัวหนึ่งและเมียตัวหนึ่ง และสัตว์ไม่สะอาดทุกชนิดหนึ่งคู่ คือผู้ตัวหนึ่งและเมียตัวหนึ่ง” (ปฐมกาล 7:2)

ความรู้เรื่องสัตว์สะอาดที่มีอยู่แล้ว

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าไม่ได้อธิบายกับโนอาห์ถึงวิธีการแยกแยะสัตว์สะอาดกับสัตว์ไม่สะอาด บ่งบอกว่าความรู้นี้น่าจะมีอยู่ในมนุษย์อยู่แล้ว อาจตั้งแต่เริ่มการทรงสร้าง

การแยกแยะนี้สะท้อนถึงระเบียบและเป้าหมายที่พระเจ้าทรงวางไว้ ซึ่งสัตว์บางชนิดถูกกำหนดไว้สำหรับหน้าที่เฉพาะในโครงสร้างของธรรมชาติและจิตวิญญาณ

ความหมายเริ่มต้นของสัตว์สะอาด

เกี่ยวข้องกับการถวายบูชา

จากเรื่องราวในหนังสือปฐมกาลจนถึงตอนนี้ เราสามารถสันนิษฐานได้อย่างปลอดภัยว่าก่อนน้ำท่วม ความแตกต่างระหว่างสัตว์สะอาดและไม่สะอาดมีความเกี่ยวข้องกับการใช้ในการถวายบูชาเท่านั้น

การที่อาเบลถวายผลแรกเกิดจากฝูงสัตว์ของเขาชี้ให้เห็นหลักการข้อนี้ ข้อความภาษาฮีบรูใช้วลีว่า “ผลแรกเกิดจากฝูงสัตว์ของเขา” (ixx πiwv) ซึ่งคำว่า “ฝูงสัตว์” (tzon, ix) โดยทั่วไปหมายถึงสัตว์เลื้อยขนาดเล็ก เช่น แกะและแพะ ดังนั้นจึงเป็นไปได้สูงที่อาเบลได้นำลูกแกะหรือลูกแพะจากฝูงของเขามาถวาย (ปฐมกาล 4:3-5)

การถวายสัตว์สะอาดของโนอาห์

ในทำนองเดียวกัน เมื่อโนอาห์ออกจากเรือใหญ่ เขาได้สร้างแท่นบูชาและถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระยาห์เวห์โดยใช้สัตว์สะอาด ซึ่งได้รับการกล่าวถึงโดยเฉพาะในคำสั่งของพระเจ้าก่อนน้ำท่วม (ปฐมกาล 8:20; 7:2)

การเน้นถึงสัตว์สะอาดเพื่อการถวายบูชาในช่วงต้นของประวัติศาสตร์นี้ วางรากฐานสำหรับความเข้าใจในบทบาทพิเศษของพวกมันในเรื่องการนมัสการและความบริสุทธิ์ในพันธสัญญา

คำภาษาฮีบรูที่ใช้ในการอธิบายหมวดหมู่เหล่านี้—**tahor** (טהור) และ **tamei** (טמא)—ไม่ใช่คำที่กำหนดขึ้นโดยไร้หลัก พวกมันมีความเชื่อมโยงลึกซึ้งกับแนวคิดเรื่องความบริสุทธิ์และการแยกไว้สำหรับพระเจ้า:

- **טמא (Tamei)**

ความหมาย: ไม่สะอาด, เป็นมลทิน

การใช้: หมายถึงความไม่บริสุทธิ์ทางพิธีกรรม จริยธรรม หรือร่างกาย มักเกี่ยวข้องกับสัตว์ วัตถุ หรือการกระทำที่ห้ามนำมาใช้ในการบริโภคนมัสการหรือในการนมัสการ

ตัวอย่าง: “อย่างไรก็ตาม สัตว์เหล่านี้เจ้าทั้งหลายอย่ากิน... เพราะพวกมันเป็นมลทิน (*tamei*) สำหรับเจ้า” (เลวีนิติ 11:4)

- **טהור (Tahor)**

ความหมาย: สะอาด, บริสุทธิ์

การใช้: หมายถึงสัตว์ วัตถุ หรือบุคคลที่เหมาะสมสำหรับการบริโภค การนมัสการ หรือพิธีกรรมต่าง ๆ

ตัวอย่าง: “เจ้าทั้งหลายจงแยกความต่างระหว่างสิ่งบริสุทธิ์กับสิ่งทั่วไป และระหว่างสิ่งไม่สะอาดกับสิ่งสะอาด” (เลวีนิติ 10:10)

คำเหล่านี้เป็นรากฐานของกฎหมายอาหารของพระเจ้า ซึ่งต่อมาถูกอธิบายไว้โดยละเอียดใน **เลวีนิติ 11** และ **เฉลยธรรมบัญญัติ 14** ซึ่งสองบทนี้ระบุรายชื่อสัตว์ที่ถือว่าสะอาด (สามารถรับประทานได้) และไม่สะอาด (ห้ามรับประทาน) อย่างชัดเจน เพื่อให้ประชากรของพระเจ้าดำเนินชีวิตอย่างแตกต่างและบริสุทธิ์

คำตักเตือนของพระเจ้าเกี่ยวกับการกินสัตว์ไม่สะอาด

ตลอดทั้ง **ดาเนียล** (พระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม) พระเจ้าทรงตักเตือนประชากรของพระองค์อย่างต่อเนื่องเรื่องการละเมิดกฎหมายอาหารของพระองค์ หลายตอนในพระคัมภีร์ประณามการบริโภคสัตว์ไม่สะอาดโดยเฉพาะ โดยเน้นว่าการกระทำเช่นนี้ถือเป็นการกบฏต่อพระบัญญัติของพระเจ้า:

“ชนชาติที่ยั่วเยาเราอย่างต่อเนื่องต่อหน้าต่อตา... ที่กินเนื้อสุกร และหม้อของเขามีแต่น้ำต้มของเนื้อที่เป็นมลทิน” (อิสยาห์ 65:3-4)

“บรรดาผู้ที่ชำระตัวเองและถวายตัวเองเพื่อเข้าไปในสวน ตามผู้นำที่กินเนื้อสุกร หนู และสิ่งไม่สะอาดอื่น ๆ — เขาทั้งหลายจะพินาศไปพร้อมกับผู้นำของเขา” พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้ (อิสยาห์ 66:17)

ถ้อยคำเหล่านี้เน้นว่าการกินเนื้อสัตว์ไม่สะอาดไม่ใช่เพียงเรื่องอาหาร แต่เป็นความล้มเหลวทางจริยธรรมและจิตวิญญาณ การบริโภคสิ่งที่พระเจ้าทรงห้ามไว้อย่างชัดเจนเป็นสัญลักษณ์ของการไม่ยำเกรงพระองค์ และการเพิกเฉยต่อความบริสุทธิ์และความเชื่อฟัง

พระเยซูกับเนื้อสัตว์ไม่สะอาด

เมื่อพระเยซูเสด็จมา มีการกำเนิดของคริสต์ศาสนา และมีการเขียนพระคัมภีร์ใหม่ขึ้น ทำให้หลายคนเริ่มตั้งคำถามว่า พระเจ้ายังทรงสนพระทัยเรื่องความเชื่อฟังต่อพระบัญญัติของพระองค์อยู่หรือไม่ รวมถึงเรื่องอาหารที่เป็นมลทิน ปัจจุบัน แทบจะทั้งโลกของคริสต์ศาสนากินสิ่งใดก็ได้ตามใจ

แต่ความจริงก็คือ ไม่มีคำพยากรณ์ใดในพันธสัญญาเดิมที่กล่าวว่าพระเมสสิยาห์จะยกเลิกกฎหมายเกี่ยวกับเนื้อสัตว์ไม่สะอาด หรือกฎหมายใด ๆ ของพระบิดา (ดังที่บางคนอ้าง) พระเยซูทรงเชื่อฟังคำสั่งของพระบิดาอย่างครบถ้วน แม้แต่ในประเด็นนี้ด้วย

หากพระเยซูเคยกินเนื้อสุกร เช่นเดียวกับที่เราทราบพระองค์ทรงกินปลา (ลูกา 24:41-43) และเนื้อลูกแกะ (มัทธิว 26:17-30) เราก็จะมีคำสอนโดยตัวอย่างที่ชัดเจน — แต่เราทราบดีว่าไม่เคยมีกรณีเช่นนั้น ไม่มีข้อบ่งชี้ใดเลยที่พระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์เคยละเมิดคำสั่งที่พระเจ้าทรงประทานผ่านบรรดาผู้เผยพระวจนะ

การโต้แย้งที่ถูกหักล้าง

ข้อโต้แย้งเท็จ: “พระเยซูทรงประกาศว่าอาหารทั้งหมดสะอาดแล้ว”

ความจริง:

มาระโก 7:1-23 มักถูกอ้างว่าเป็นหลักฐานว่าพระเยซูทรงยกเลิกกฎหมายเรื่องอาหารที่เป็นมลทิน อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาเนื้อหาอย่างรอบคอบ จะพบว่า การตีความเช่นนั้นไม่มีมูล ข้อพระ

คัมภีร์ที่มักถูกอ้างผิดกล่าวว่า:

“เพราะว่าอาหารไม่ได้เข้าสู่ใจของเขา แต่เข้าสู่ท้อง แล้วถูกขับออกไปเป็นของเสีย” (ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงประกาศว่าอาหารทุกอย่างสะอาด) (มาระโก 7:19)

บริบท: ไม่เกี่ยวกับเนื้อสะอาดหรือไม่สะอาด

ก่อนอื่นเลย บริบทของข้อความตอนนี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเนื้อสัตว์สะอาดหรือไม่สะอาดตามที่อธิบายไว้ในเลวีนิติ 11 แต่เป็นเรื่องของการโต้เถียงระหว่างพระเยซูกับพวกฟาริสีเกี่ยวกับธรรมเนียมของชาวยิวที่ไม่เกี่ยวกับกฎอาหาร

พวกฟาริสีและพวกธรรมจารย์สังเกตว่าบรรดาสาวกของพระเยซูไม่ได้ล้างมือก่อนกินอาหารตามพิธีกรรม ซึ่งในภาษาฮีบรูเรียกว่า *netilat yadayim* (נטילת ידים) พิธีกรรมนี้คือการล้างมือพร้อมการอวยพร และยังคงเป็นธรรมเนียมที่ชาวยิวยึดถือโดยเฉพาะในหมู่ยิวออร์ทอดอกซ์

ความกังวลของพวกฟาริสีไม่ได้เกี่ยวข้องกับกฎอาหารของพระเจ้า แต่เป็นเรื่องของการปฏิบัติตามธรรมเนียมของมนุษย์ พวกเขามองว่าการไม่ล้างมือก่อนกินอาหารเป็นการทำให้ตัวเองเป็นมลทินตามธรรมเนียมของตน

คำตอบของพระเยซู: สิ่งที่อยู่ในใจสำคัญกว่า

พระเยซูใช้เวลาส่วนใหญ่ในมาระโกบทนี้เพื่อสอนว่าความเป็นมลทินที่แท้จริงไม่ได้มาจากพิธีภายนอกหรือธรรมเนียมใด ๆ แต่เกิดจากสภาพของจิตใจ พระองค์เน้นว่าความไม่บริสุทธิ์ฝ่ายวิญญาณมาจากภายใน — จากความคิดและการกระทำอันชั่วร้าย — ไม่ใช่จากการไม่ปฏิบัติตามพิธีล้างมือ

เมื่อพระองค์อธิบายว่าอาหารไม่ทำให้คนเป็นมลทิน เพราะมันเข้าสู่ระบบย่อยอาหาร ไม่ใช่เข้าสู่ใจ พระองค์ไม่ได้กำลังพูดถึงกฎอาหารของพระเจ้าเลย แต่กำลังโต้แย้งธรรมเนียมการล้างมือของชาวยิว พระองค์ทรงเน้นถึงความบริสุทธิ์ภายใน มากกว่าพิธีกรรมภายนอก

พิจารณาอย่างใกล้ชิดในมาระโก 7:19

มาระโก 7:19 มักถูกเข้าใจผิด เนื่องจากคำอธิบายในวงเล็บที่ผู้จัดพิมพ์พระคัมภีร์แทรกไว้ว่า “ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงประกาศว่าอาหารทุกอย่างสะอาด” แต่ในต้นฉบับภาษากรีก ข้อความนี้กล่าวเพียงว่า:

“ΟΤΙ ΟΥΚ ΕΙΣΠΟΡΕΥΕΤΑΙ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ ΑΛΛ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΙΛΙΑΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΦΕΘΡΩΝΑ ΕΚΠΟΡΕΥΕΤΑΙ **καθαρίζον πάντα τα βρωματα**”

ซึ่งแปลตรงตัวว่า: “เพราะมันไม่ได้เข้าไปในใจ แต่เข้าไปในท้อง และออกไปยังห้องสุขา — ขำระอาหารทั้งหมดให้สะอาด”

การอ่านว่า “ออกไปยังห้องสุขา และขำระอาหารทั้งหมดให้สะอาด” แล้วแปลเป็น “ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงประกาศว่าอาหารทั้งหมดสะอาด” เป็นการตีความที่บิดเบือนชัดเจน มีแนวโน้มว่าเกิดจากอคติต่อกฎหมายของพระเจ้าในแวดวงสำนักเทววิทยาและผู้จัดพิมพ์พระคัมภีร์

สิ่งที่สมเหตุสมผลมากกว่าคือ พระเยซูกำลังอธิบายกระบวนการย่อยอาหารในภาษาชาวบ้าน ของยุคนั้นว่า อาหารเข้าสู่ร่างกาย ระบบย่อยดูดซึมสารอาหารและส่วนที่เป็นประโยชน์ (ซึ่ง เปรียบได้ว่า “สะอาด”) แล้วขับของเสียส่วนที่เหลือออกไป “การขำระอาหารทั้งหมดให้สะอาด” จึงอาจหมายถึงกระบวนการธรรมชาติของการแยกสิ่งที่เป็นประโยชน์ออกจากของเสีย

บทสรุปของข้อโต้แย้งเท็จนี้

มาระโก 7:1-23 ไม่ได้กล่าวถึงการยกเลิกกฎหมายอาหารของพระเจ้า แต่เป็นการปฏิเสธ ธรรมเนียมของมนุษย์ที่ยกย่องพิธีภายนอกเหนือความสะอาดฝ่ายจิตใจ พระเยซูทรงสอนว่า ความเป็นมลทินที่แท้จริงมาจากภายใน ไม่ใช่จากการไม่ล้างมือก่อนกินอาหาร

ข้ออ้างที่ว่า “พระเยซูทรงประกาศว่าอาหารทั้งหมดสะอาด” เป็นการตีความที่คลาดเคลื่อนจาก ความหมายดั้งเดิม และมักมาจากอคติต่อกฎหมายอันนิรันดร์ของพระเจ้า เมื่ออ่านบริบทและ ต้นฉบับอย่างระมัดระวัง จะเห็นชัดเจนว่าพระเยซูทรงยึดมั่นในคำสอนของโตราห์ และไม่ได้ ละเลยกฎหมายอาหารที่พระเจ้าทรงประทาน

ข้อโต้แย้งเท็จ: “ในนิมิต พระเจ้าบอกเปโตรว่าเราสามารถกินเนื้อสัตว์ทุกชนิด ได้แล้ว”

ความจริง:

หลายคนอ้างถึงนิมิตของเปโตรในกิจการบทที่ 10 ว่าเป็นหลักฐานว่าพระเจ้าทรงยกเลิกกฎหมาย อาหารเกี่ยวกับสัตว์ไม่สะอาด อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาริบทและจุดประสงค์ของนิมิตอย่าง ใกล้เคียง จะเห็นว่านิมิตนี้ไม่มีความเกี่ยวข้องใด ๆ กับการยกเลิกกฎหมายเรื่องเนื้อสะอาดหรือไม่ สะอาด จุดประสงค์ที่แท้จริงคือเพื่อสอนเปโตรให้ยอมรับคนต่างชาติในประชากรของพระเจ้า ไม่ใช่เพื่อเปลี่ยนคำสั่งเกี่ยวกับอาหารที่พระเจ้าได้ประทานไว้

นิมิตของเปโตรและจุดประสงค์

ในกิจการบทที่ 10 เปโตรเห็นนิมิตว่าแผ่นดินหนึ่งลอยลงมาจากสวรรค์ มีสัตว์ทุกชนิดอยู่ในนั้น ทั้งสัตว์สะอาดและไม่สะอาด พร้อมกับมีเสียงสั่งว่า “จงลุกขึ้น खा และกิน” เปโตรตอบทันทีว่า: “ไม่ได้เด็ดขาด พระเจ้า! เพราะข้าพระองค์ไม่เคยกินสิ่งใดที่เป็นมลทินหรือไม่สะอาด” (กิจการ 10:14)

การตอบสนองของเปโตรมีความสำคัญด้วยหลายเหตุผล:

1. เปโตรยังคงเชื่อฟังกฎหมายอาหาร

นิมิตนี้เกิดขึ้นหลังจากพระเยซูเสด็จขึ้นสวรรค์และหลังการหลังพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันเพ็นเทคอสต์ หากพระเยซูทรงยกเลิกกฎหมายอาหารในช่วงที่ทรงดำรงพระชนม์ เปโตร — สาวกใกล้ชิดของพระองค์ — ย่อมต้องรู้ และจะไม่ปฏิเสธอย่างรุนแรงเช่นนี้ การที่เปโตรปฏิเสธกินสัตว์ไม่สะอาดแสดงว่าเขายังถือรักษากฎหมายอาหารอยู่ และไม่เข้าใจว่ากฎหมายเหล่านั้นถูกยกเลิกแล้ว

2. ความหมายที่แท้จริงของนิมิต

นิมิตนี้เกิดขึ้นถึงสามครั้ง แสดงให้เห็นถึงความสำคัญ และความหมายแท้จริงก็ถูกเปิดเผยในข้อพระคัมภีร์ถัดมา เมื่อเปโตรไปเยือนบ้านของโครเนลิอัสซึ่งเป็นคนต่างชาติ เปโตรอธิบายความหมายของนิมิตไว้เองว่า:

“พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า ไม่ควรเรียกใครว่าเป็นมลทินหรือไม่สะอาด” (กิจการ 10:28)

นิมิตนี้ไม่เกี่ยวกับเรื่องอาหารเลย แต่เป็นสัญลักษณ์ที่พระเจ้าทรงใช้ภาพของสัตว์สะอาดและไม่สะอาดเพื่อสอนเปโตรว่ากำแพงระหว่างชาวยิวกับคนต่างชาติได้ถูกยกเลิกแล้ว และว่าคนต่างชาติสามารถเข้าร่วมในพันธสัญญาของพระเจ้าได้

ข้อขัดแย้งทางตรรกะกับข้ออ้างเรื่อง “ยกเลิกกฎหมายอาหาร”

การกล่าววานิมิตของเปโตรแสดงว่ากฎหมายอาหารถูกยกเลิกนั้น ขัดกับประเด็นสำคัญหลายประการ:

1. การปฏิเสธของเปโตรในตอนแรก

หากกฎหมายอาหารถูกยกเลิกไปแล้ว การที่เปโตรยังปฏิเสธก็ย่อมไม่มีเหตุผล คำพูดของเขาสะท้อนว่าเขายังคงรักษากฎหมายเหล่านั้น แม้จะติดตามพระเยซูมาหลายปีแล้ว

2. ไม่มีหลักฐานในพระคัมภีร์ว่าได้ยกเลิกกฎหมาย

ในกิจการบทที่ 10 ไม่มีข้อใดกล่าวอย่างชัดเจนว่ากฎหมายอาหารถูกยกเลิก จุดเน้นของบทนี้อยู่ที่การยอมรับคนต่างชาติ ไม่ใช่การนิยามใหม่เรื่องอาหารสะอาดหรือไม่สะอาด

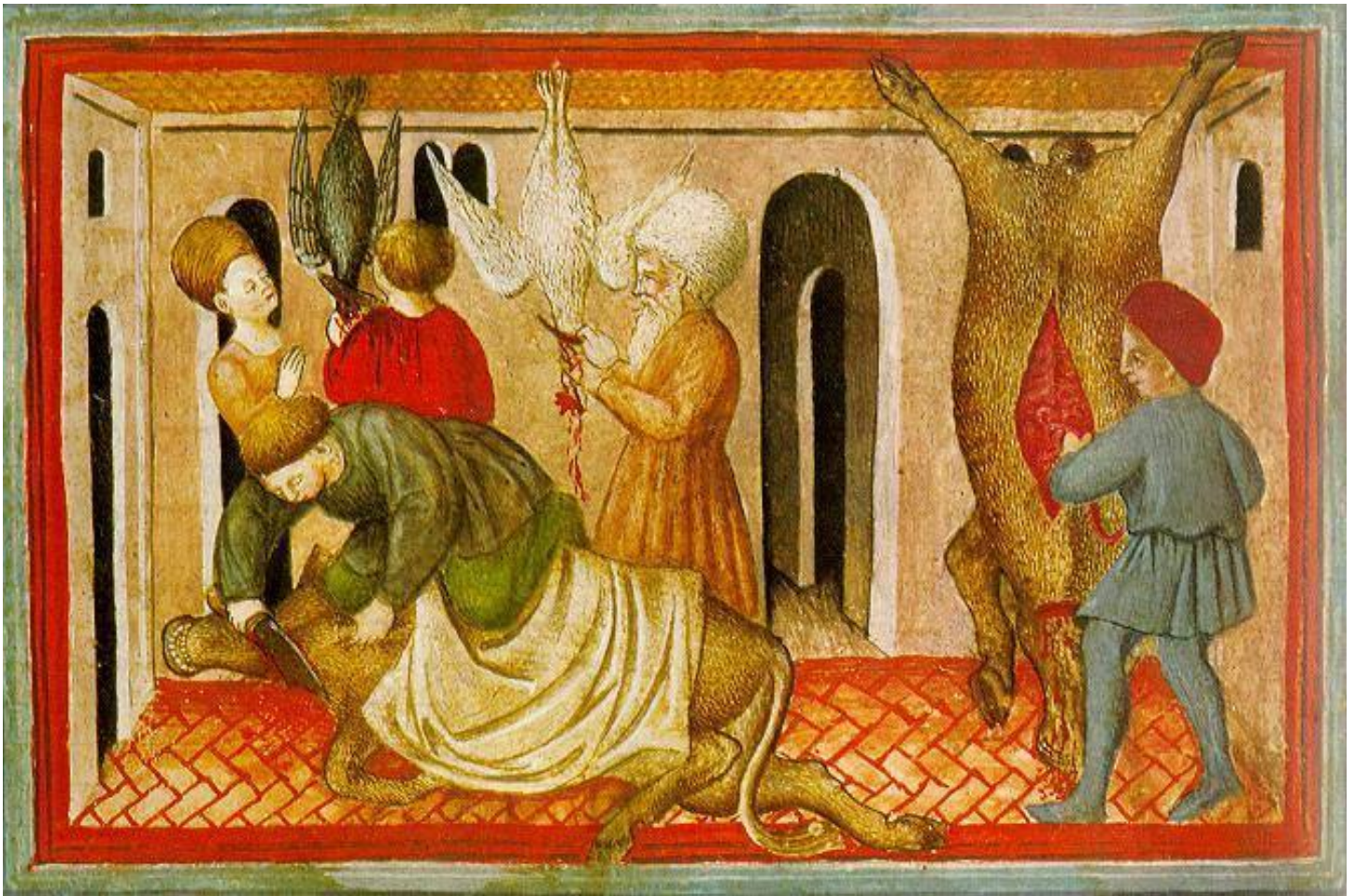
3. สัญลักษณ์ในนิมิต

จุดประสงค์ของนิมิตชัดเจนในทางปฏิบัติ เมื่อเปโตรตระหนักว่าพระเจ้าไม่ทรงลำเอียง

แต่ทรงยอมรับผู้คนจากทุกชนชาติที่ยำเกรงพระองค์และทำความชอบธรรม (กิจการ 10:34-35) จะเห็นได้ชัดว่านิมิตนี้เกี่ยวกับการล้มล้างอคติ ไม่ใช่เรื่องกฎอาหาร

4. ความขัดแย้งในการตีความ

หากตีความว่านิมิตนี้เกี่ยวกับการยกเลิกกฎอาหาร ก็จะขัดแย้งกับบริบทกว้างของหนังสือกิจการ ซึ่งชาวยิวที่เชื่อในพระเยซู รวมถึงเปโตร ยังคงถือรักษาคำสั่งในโตราห์ นอกจากนี้ หากตีความตามตัวอักษร นิมิตก็จะสูญเสียพลังเชิงสัญลักษณ์ และกลายเป็นเรื่องแค่การกินอาหาร ไม่ใช่เรื่องการเปิดรับคนต่างชาติ

ภาพวาดเก่าแสดงคนขายเนื้อที่กำลังเตรียมเนื้อตามกฎของพระคัมภีร์ โดยระบายน้ำเลือดออกจากสัตว์สะอาดทั้งที่บินและที่เดินบนดิน ตามที่อธิบายไว้ในเลวินิต 11

บทสรุปของข้อโต้แย้งเท็จนี้

นิมิตของเปโตรในกิจการบทที่ 10 ไม่ได้เกี่ยวกับอาหาร แต่เกี่ยวกับผู้คน พระเจ้าทรงใช้ภาพของสัตว์สะอาดและไม่สะอาดเพื่อถ่ายทอดความจริงฝ่ายจิตวิญญาณที่ลึกซึ้งว่า ชาวประเสริฐนั้นมีไว้สำหรับทุกประชาชาติ และคนต่างชาติไม่ควรถูกมองว่าเป็นมลทินหรือถูกตัดออกจากประชากรของพระเจ้าอีกต่อไป

การตีความนิมิตนี้ว่าเป็นการยกเลิกกฎหมายอาหารเป็นการเข้าใจผิดทั้งในด้านบริบทและจุดประสงค์ พระบัญญัติเกี่ยวกับอาหารที่พระเจ้าทรงประทานไว้ในเลวีนิติ 11 ยังคงไม่เปลี่ยนแปลง และไม่ใช้ประเด็นหลักของนิมิตนี้ การกระทำและคำอธิบายของเปโตรยืนยันสิ่งนี้ได้อย่างชัดเจน

ข้อความสำคัญของนิมิตคือการทำลายกำแพงแห่งอคติระหว่างผู้คน — ไม่ใช่การเปลี่ยนแปลง กฎอันนิรันดร์ของพระเจ้า

ข้อโต้แย้งเท็จ: “สภาเยรูซาเล็มตัดสินใจว่า คนต่างชาติสามารถกินอะไรก็ได้ ตราบใดที่ไม่ใช่สัตว์ที่ถูกรัดคอและมีเลือด”

ความจริง:

สภาเยรูซาเล็ม (กิจการบทที่ 15) มักถูกตีความผิดว่าเป็นการอนุญาตให้คนต่างชาติไม่ต้องปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเจ้าทั้งหมด และเพียงปฏิบัติตามข้อกำหนดพื้นฐานเพียงสี่ข้อเท่านั้น อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาอย่างละเอียด จะเห็นว่าสภาไม่ได้มีจุดประสงค์เพื่อยกเลิก กฎของพระเจ้าสำหรับคนต่างชาติ แต่เป็นการช่วยให้พวกเขาสามารถเริ่มเข้าร่วมในชุมชนชาวยิวเมสสิยาห์ได้ง่ายขึ้น

สภาเยรูซาเล็มพูดถึงเรื่องอะไร?

คำถามหลักที่ถูกหยิบยกขึ้นในที่ประชุมคือ คนต่างชาติต้องยอมรับโตราห์ทั้งหมด — รวมถึง การเข้าสุหนัต — ก่อนหรือไม่ จึงจะสามารถฟังข่าวประเสริฐและเข้าร่วมกับกลุ่มผู้เชื่อเมสสิยาห์รุ่นแรกได้

เป็นเวลาหลายศตวรรษที่ธรรมเนียมของชาวยิวถือว่า คนต่างชาติต้องปฏิบัติตามโตราห์อย่าง ครบถ้วนก่อน จึงจะสามารถมีปฏิสัมพันธ์กับชาวยิวได้อย่างเสรี เช่น การเข้าสุหนัต การถือวันสะบาโต กฎอาหาร และบทบัญญัติอื่น ๆ (ดู มัทธิว 10:5-6; ยอห์น 4:9; กิจการ 10:28) การตัดสินใจของสภาครั้งนี้จึงเป็นจุดเปลี่ยน โดยเปิดโอกาสให้คนต่างชาติเริ่มต้นในความเชื่อโดยไม่ต้องปฏิบัติตามกฎทั้งหมดทันที

สี่ข้อกำหนดเบื้องต้นเพื่อความสามัคคี

สภาได้ตัดสินใจว่า คนต่างชาติสามารถเข้าร่วมชุมชนของผู้เชื่อได้ หากหลีกเลี่ยงพฤติกรรมต่อไปนี้ (กิจการ 15:20):

1. **อาหารที่เกี่ยวข้องกับรูปเคารพ:** หลีกเลี่ยงการกินอาหารที่ถูกถวายแก่รูปเคารพ เพราะการบูชารูปเคารพเป็นสิ่งที่ชาวยิวผู้เชื่อเห็นว่าเป็นสิ่งน่ารังเกียจ
2. **ความผิดทางเพศ:** หลีกเลี่ยงบาปทางเพศ ซึ่งเป็นเรื่องปกติในวัฒนธรรมของคนต่างชาติ
3. **เนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอ:** หลีกเลี่ยงการกินสัตว์ที่ไม่ได้เชือดอย่างถูกต้อง เพราะยังมีเลือดตกค้าง ซึ่งขัดต่อกฎอาหารของพระเจ้า
4. **เลือด:** หลีกเลี่ยงการกินเลือด ซึ่งเป็นสิ่งต้องห้ามในโตราห์ (เลวีนิติ 17:10-12)

ข้อกำหนดเหล่านี้ไม่ใช่สรุปของพระบัญญัติทั้งหมดที่คนต่างชาติต้องปฏิบัติตาม แต่เป็นจุดเริ่มต้น เพื่อสร้างสันติและความสามัคคีระหว่างผู้เชื่อชาวยิวและคนต่างชาติที่อยู่รวมในชุมชนเดียวกัน

สิ่งที่การตัดสินใจนี้ไม่ได้หมายความว่า

เป็นเรื่องไร้เหตุผลที่จะอ้างว่า ข้อกำหนดทั้งสี่นี้เป็นกฎเพียงอย่างเดียวที่คนต่างชาติต้องปฏิบัติตามเพื่อให้เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าและได้รับความรอด

● คนต่างชาติสามารถละเมิดบัญญัติ 10 ประการได้หรือไม่?

- พวกเขาจะนมัสการพระเจ้าอื่น ใช้พระนามของพระเจ้าในทางที่ผิด ลักขโมย หรือฆ่าคนได้หรือไม่? แน่นอนว่าไม่ การสรุปเช่นนี้ขัดแย้งกับสิ่งที่พระคัมภีร์สอนเกี่ยวกับความชอบธรรมที่พระเจ้าทรงคาดหวัง

● จุดเริ่มต้น ไม่ใช่จุดสิ้นสุด:

- สภาเยรูซาเล็มกำลังตอบสนองต่อความจำเป็นในทันทีในการให้คนต่างชาติเข้ามามีส่วนร่วมในชุมชนผู้เชื่อเมสสิยาห์ โดยถือว่าพวกเขาจะเติบโตในความรู้และการเชื่อฟังเมื่อเวลาผ่านไป

กิจการ 15:21 ให้ความกระจ่าง

คำตัดสินของสภาได้รับการอธิบายอย่างชัดเจนในกิจการ 15:21:

“เพราะว่าธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส [โตราห์] ได้รับการประกาศในทุกเมืองตั้งแต่สมัยโบราณ และถูกอ่านในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต”

ข้อนี้แสดงให้เห็นว่าคนต่างชาติจะเรียนรู้กฎของพระเจ้าต่อไป เมื่อพวกเขาเข้าร่วมธรรมศาลา และได้ยินโตราห์ สภาเยรูซาเล็มไม่ได้ยกเลิกพระบัญญัติของพระเจ้า แต่ได้วางแนวทางปฏิบัติที่เป็นจริงเพื่อให้คนต่างชาติเริ่มต้นเส้นทางความเชื่อโดยไม่รู้สึกรังเกียจเกินไป

บริบทจากคำสอนของพระเยซู

พระเยซูเองทรงเน้นย้ำถึงความสำคัญของพระบัญญัติของพระเจ้า เช่นในมัทธิว 19:17, ลูกา 11:28 และในคำเทศนาบนภูเขาทั้งหมด (มัทธิว 5-7) พระองค์ทรงยืนยันว่าการปฏิบัติตามกฎของพระเจ้านั้นจำเป็น เช่น การไม่ฆ่า การไม่ล่วงประเวณี การรักเพื่อนบ้าน และอื่น ๆ หลักการเหล่านี้เป็นรากฐานที่แน่นแฟ้น และฉกรรจ์จะไม่มีวันละเลย

บทสรุปของข้อโต้แย้งเท็จ

สภาเยรูซาเล็มไม่ได้ประกาศว่าคนต่างชาติสามารถกินอะไรก็ได้ หรือละเลยพระบัญญัติของพระเจ้า การตัดสินใจนั้นกล่าวถึงเรื่องเฉพาะเจาะจง: คนต่างชาติจะสามารถเริ่มเข้าร่วมชุมชนของผู้เชื่อในพระเมสสิยาห์ได้อย่างไร โดยไม่ต้องปฏิบัติตามโตราห์ทั้งหมดในทันที ข้อกำหนดทั้งสองข้อเป็นมาตรการที่ใช้ได้จริงเพื่อส่งเสริมความกลมเกลียวในชุมชนที่มีทั้งชาวยิวและคนต่างชาติร่วมกัน

ความคาดหวังนั้นชัดเจน: คนต่างชาติจะเติบโตในการเข้าใจพระบัญญัติของพระเจ้าผ่านการฟังคำสอนจากโตราห์ ซึ่งถูกอ่านในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต การกล่าวตรงกันข้ามถือเป็นการบิดเบือนเจตนารมณ์ของสภา และเพิกเฉยต่อคำสอนโดยรวมของพระคัมภีร์

ข้อโต้แย้งเท็จ: “ฉกรรจ์เปาโลสอนว่าพระคริสต์ทรงยกเลิกความจำเป็นในการเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเจ้าเพื่อความรอด”

ความจริง:

ผู้นำคริสเตียนจำนวนมาก — ถ้าไม่ใช่ส่วนใหญ่ — สอนอย่างผิดพลาดว่าฉกรรจ์เปาโลต่อต้านกฎหมายของพระเจ้า และแนะนำให้คนต่างชาติที่กลับใจไม่ต้องเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ บางคนถึงกับอ้างว่าการเชื่อฟังกฎของพระเจ้าจะเป็นอันตรายต่อความรอด การตีความเช่นนี้ก่อให้เกิดความสับสนทางเทววิทยาอย่างรุนแรง

นักวิชาการที่ไม่เห็นด้วยกับมุมมองนี้ได้พยายามอย่างหนักเพื่อแก้ไขข้อขัดแย้งที่เกี่ยวกับคำสอนของเปาโล โดยพยายามแสดงให้เห็นว่าคำสอนของเขาถูกเข้าใจผิดหรือถูกนำออกจากบริบทในเรื่องของกฎหมายและความรอด อย่างไรก็ตาม พันธกิจของเราเห็นต่างในเรื่องนี้

ทำไมการอธิบายเปาโลจึงเป็นแนวทางที่ผิด

เรามีความเชื่อว่ามันไม่เป็น — และแม้กระทั่งไม่เหมาะสมต่อพระเจ้า — ที่จะทุ่มเทแรงเพื่อบรรยายจุดยืนของเปาโลเกี่ยวกับกฎหมาย เพราะการกระทำเช่นนั้นเท่ากับยกย่องเปาโล ซึ่งเป็นมนุษย์ ให้มีฐานะเทียบเท่าหรือยิ่งกว่าผู้เผยพระวจนะของพระเจ้า และแม้แต่พระเยซูเอง

แนวทางเทววิทยาที่ถูกต้องควรเป็นการตรวจสอบว่าพระคัมภีร์ก่อนยุคของเปาโล ได้พยากรณ์หรือสนับสนุนแนวคิดว่าคุณใดจะมาหลังพระเยซูเพื่อสอนคำสอนที่ยกเลิกพระบัญญัติของพระเจ้าหรือไม่ หากมีคำพยากรณ์สำคัญเช่นนั้นจริง เราจึงจะมีเหตุผลในการยอมรับคำสอนของเปาโลในเรื่องนี้ว่าได้รับการรับรองจากพระเจ้า และควรศึกษาและดำเนินตามอย่างจริงจัง

การขาดคำพยากรณ์เกี่ยวกับเปาโล

ความจริงก็คือ พระคัมภีร์ไม่มีคำพยากรณ์ใดเกี่ยวกับเปาโล — หรือบุคคลอื่นใด — ที่จะมานำสารซึ่งยกเลิกพระบัญญัติของพระเจ้า บุคคลเพียงไม่กี่รายเท่านั้นที่ได้รับการพยากรณ์ไว้ในพันธสัญญาเดิมและปรากฏในพันธสัญญาใหม่ ได้แก่:

1. **ยอห์นผู้ให้บัพติศมา:** บทบาทของเขาในฐานะผู้เบิกทางให้พระเมสสิยาห์ได้รับการพยากรณ์ไว้และยืนยันโดยพระเยซู (ดู อิสยาห์ 40:3, มาลาคีย์ 4:5-6, มัทธิว 11:14)
2. **ยูดาส อิสคาริโอท:** มีการกล่าวถึงโดยอ้อมในสดุดี 41:9 และสดุดี 69:25
3. **โยเซฟแห่งอาริมาเธีย:** อิสยาห์ 53:9 พูดถึงโดยอ้อมว่าเขาเป็นผู้มอบหลุมฝังศพแก่พระเยซู

นอกจากบุคคลเหล่านี้แล้ว ไม่มีคำพยากรณ์ใดเกี่ยวกับใครเลย — โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากเมืองทาร์ซัส — ที่จะถูกส่งมาเพื่อยกเลิกพระบัญญัติของพระเจ้าหรือสอนว่าคนต่างชาติสามารถได้รับความรอดโดยไม่ต้องเชื่อฟังกฎอันนิรันดร์ของพระองค์

สิ่งที่พระเยซูทรงพยากรณ์ว่าจะเกิดขึ้นหลังจากเสด็จขึ้นสู่สวรรค์

พระเยซูทรงกล่าวพยากรณ์ไว้หลายประการเกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากสิ้นสุดพันธกิจของพระองค์บนโลก รวมถึง:

- **การทำลายพระวิหาร (มัทธิว 24:2)**
- **การข่มเหงเหล่าสาวกของพระองค์ (ยอห์น 15:20, มัทธิว 10:22)**
- **การแพร่ขยายของข่าวสารเรื่องแผ่นดินของพระเจ้าไปสู่ทุกชนชาติ (มัทธิว 24:14)**

อย่างไรก็ตาม ไม่มีการกล่าวถึงบุคคลใดจากเมืองทาร์ซัส — โดยเฉพาะเปาโล — ที่จะได้รับสิทธิอำนาจให้สอนหลักคำสอนใหม่หรือขัดแย้งกับเรื่องความรอดและการเชื่อฟังพระบัญญัติ

บททดสอบที่แท้จริงของคำเขียนของเปาโล

สิ่งนี้ไม่ได้หมายความว่าเราควรปฏิเสธคำเขียนของเปาโล หรือของเปโตร ยอห์น หรือยากอบ แต่เราควรเข้าหาคำเขียนเหล่านี้ด้วยความระมัดระวัง โดยต้องมั่นใจว่าทุกการตีความต้องสอดคล้องกับพระคัมภีร์พื้นฐาน ได้แก่: พระบัญญัติและบรรดาผู้เผยพระวจนะในพันธสัญญาเดิม และคำสอนของพระเยซูในพระกิตติคุณ

ปัญหาไม่ได้อยู่ที่ตัวบทพระคัมภีร์เอง แต่อยู่ที่การตีความของนักเทววิทยาและผู้นำคริสตจักรในภายหลัง การตีความคำสอนของเปาโลต้องได้รับการสนับสนุนจาก:

1. **พันธสัญญาเดิม:** พระบัญญัติของพระเจ้าที่ประทานผ่านบรรดาผู้เผยพระวจนะ
2. **พระกิตติคุณทั้งสี่:** ถ้อยคำและการกระทำของพระเยซู ผู้ทรงยืนยันและยึดมั่นในพระบัญญัติ

หากการตีความใดไม่ผ่านเกณฑ์เหล่านี้ ก็ไม่ควรถูกยอมรับว่าเป็นความจริง

บทสรุปของข้อโต้แย้งเหล่านี้

ข้อโต้แย้งที่ว่าเปาโลสอนให้ยกเลิกพระบัญญัติของพระเจ้า รวมถึงกฎเกี่ยวกับอาหาร ไม่ได้ได้รับการสนับสนุนจากพระคัมภีร์ ไม่มีคำพยากรณ์ใดที่ทำนายข้อความเช่นนั้น และพระเยซูเองก็ทรงรักษาพระบัญญัติอย่างเคร่งครัด

เพราะฉะนั้น คำสอนใดก็ตามที่ขัดแย้งกับสิ่งนี้ ต้องถูกตรวจสอบอย่างเข้มงวดโดยเทียบกับพระวจนะของพระเจ้าซึ่งไม่เปลี่ยนแปลง

ในฐานะผู้ติดตามพระเมสสิยาห์ เราถูกเรียกให้สอดคล้องกับสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงเขียนไว้และทรงเปิดเผยไว้แล้ว — ไม่ใช่ยึดตามคำอธิบายที่ขัดกับพระบัญญัติอันนิรันดร์ของพระองค์

คำสอนของพระเยซู — ผ่านถ้อยคำและแบบอย่าง

สาวกแท้ของพระคริสต์จะวางแบบชีวิตทั้งชีวิตของตนตามพระองค์ พระเยซูทรงประกาศอย่างชัดเจนว่า หากเรารักพระองค์ เราจะเชื่อฟังทั้งพระบิดาและพระบุตร นี่ไม่ใช่ข้อเรียกร้องสำหรับผู้ที่ยึดใจอ่อนแอ แต่สำหรับผู้ที่มีสายตาจับจ้องอยู่ที่แผ่นดินของพระเจ้า และพร้อมจะทำทุกอย่างเพื่อรับชีวิตนิรันดร์ — แม้ว่าจะต้องเผชิญกับการต่อต้านจากเพื่อน โบสถ์ หรือครอบครัวก็ตาม

บทบัญญัติเกี่ยวกับ ทรงผมและหนวดเครา, tzitzit, การเข้าสวด, วันสะบาโต และ เนื้อสัตว์ต้องห้าม ล้วนถูกละเลยโดยเกือบทั้งหมดของคริสต์ศาสนา และผู้ที่ไม่ยอมเดินตามฝูงชน ย่อมต้องเผชิญกับการข่มเหงแน่นอน ดังที่พระเยซูทรงเตือนเราไว้ (มัทธิว 5:10) การเชื่อฟังพระเจ้าต้องอาศัยความกล้าหาญ แต่รางวัลคือชีวิตนิรันดร์

เนื้อสัตว์ต้องห้ามตามกฎหมายของพระเจ้า

กีบเท้าของสัตว์สี่ชนิด บางกีบแยก บางกีบตัน แสดงกฎในพระคัมภีร์เรื่องสัตว์สะอาดและไม่สะอาดตามเลวีนิติ 11

กฎหมายของพระเจ้าที่ระบุไว้ในโตราห์ ได้กำหนดไว้อย่างชัดเจนว่าสัตว์ชนิดใดที่ประชากรของพระองค์สามารถกินได้ และชนิดใดที่ต้องหลีกเลี่ยง คำสั่งเหล่านี้เน้นย้ำถึงความบริสุทธิ์ การเชื่อฟัง และการแยกตัวออกจากสิ่งที่เป็นมลทิน

ด้านล่างนี้คือรายการเนื้อสัตว์ต้องห้ามโดยละเอียด พร้อมด้วยข้อพระคัมภีร์ประกอบ

1. สัตว์บกที่ไม่เคี้ยวเอื้องหรือไม่มีกีบแยก

- สัตว์จะถือว่าไม่สะอาดหากขาดคุณสมบัติข้อใดข้อหนึ่งหรือทั้งสองอย่าง

● ตัวอย่างสัตว์ต้องห้าม:

- อูฐ (*gamal*, גָּמָל) – เคี้ยวเอื้องแต่ไม่มีกีบแยก (เลวีนิติ 11:4)
- ม้า (*sus*, סוּס) – ไม่เคี้ยวเอื้องและไม่มีกีบแยก
- หมู (*chazir*, חֲזִיר) – มีกีบแยกแต่ไม่เคี้ยวเอื้อง (เลวีนิติ 11:7)

2. สัตว์น้ำที่ไม่มีครีบและเกล็ด

- เฉพาะปลาที่มีทั้งครีบและเกล็ดเท่านั้นที่รับประทานได้ สิ่งมีชีวิตที่ขาดอย่างใดอย่างหนึ่งถือว่าไม่สะอาด

● ตัวอย่างสัตว์ต้องห้าม:

- ปลาตก – ไม่มีเกล็ด
- สัตว์เปลือกแข็ง – เช่น กุ้ง ปู ล็อบสเตอร์ และหอย
- ปลาไหล – ไม่มีครีบและเกล็ด
- หมึกและปลาหมึกยักษ์ – ไม่มีทั้งครีบและเกล็ด (เลวีนิติ 11:9-12)

3. นกนักล่า นกกินซาก และนกต้องห้ามอื่น ๆ

- พระบัญญัติระบุนกบางชนิดที่ห้ามรับประทาน ซึ่งมักเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมล่าเหยื่อหรือกินซาก

● ตัวอย่างนกต้องห้าม:

- นกอินทรี (*nesher*, נֶשֶׁךְ) (เลวีนิติ 11:13)
- นกแร้ง (*da'ah*, דָּאָה) (เลวีนิติ 11:14)
- อีกา (*orev*, עֹרֵב) (เลวีนิติ 11:15)
- นกเค้าแมว เหยี่ยว นกกาน้ำ และอื่น ๆ (เลวีนิติ 11:16-19)

4. แมลงบินที่เดินด้วยสี่ขา

- แมลงบินส่วนใหญ่ถือว่าไม่สะอาด เว้นแต่จะมีข้อยกเว้นสำหรับกระดาด

● ตัวอย่างแมลงต้องห้าม:

- แมลงวัน ยุง และแมลงเต่าทอง
- ตั๊กแตนและตั๊กแตนปาทังกาเป็นข้อยกเว้นและอนุญาตให้รับประทานได้ (เลวีนิติ 11:20-23)

5. สัตว์ที่เลื้อยบนพื้นดิน

- สัตว์ที่เคลื่อนไหวด้วยท้องหรือมีขาหลายขาและเลื้อยบนดินถือว่าไม่สะอาด

● ตัวอย่างสัตว์ต้องห้าม:

- งู
- จิ้งจก
- หนูและตุ่น (เลวีนิติ 11:29-30, 11:41-42)

6. สัตว์ที่ตายเองหรือเน่าบูด

- แม้แต่สัตว์สะอาด หากตายเองหรือถูกสัตว์อื่นกัดจนตายก็ห้ามรับประทาน
- ข้ออ้างอิง: เลวีนิติ 11:39-40, อพยพ 22:31

7. การผสมข้ามสายพันธุ์

- แม้จะไม่ใช้ข้อห้ามโดยตรงเกี่ยวกับอาหาร แต่การผสมข้ามสายพันธุ์ก็เป็นสิ่งต้องห้าม แสดงให้เห็นถึงความระมัดระวังในการผลิตอาหาร
- **ข้ออ้างอิง:** เลวีนิติ 19:19

คำสั่งเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงความตั้งพระทัยของพระเจ้าที่ทรงประสงค์ให้ประชากรของพระองค์ มีความแตกต่าง เป็นผู้ที่ถวายเกียรติแด่พระองค์แม้แต่ในการเลือกกินอาหาร โดยการปฏิบัติตาม กฎเหล่านี้ ผู้ติดตามของพระองค์แสดงถึงความเชื่อฟังและความเคารพต่อความบริสุทธิ์ของพระ บัญญัติของพระองค์